

Според А. Трошин (1906) в процеса на четенето има три главни момента, които в действителност са слети и могат да бъдат отделени един от друг само чрез абстрахиране:

- 1) зрително (визуално) възприемане на писмените знакове;
- 2) възпроизвеждане (репродукция) на съответните им звукове;
- 3) репродукция на значението на думите.

К. Рейнер и А. Полацек (1989) обясняват процеса на четене с модула на човешката информационно-процедираща система. Този модел съдържа три нива с определени характеристики и функции.

Две са теориите за процеса на разпознаване на образите. Първата теория твърди, че в нашето съзнание са инсталирани модели от всички образци, които разпознаваме от действителността. Така например ние можем да разпознаем буквата А във всичките ѝ разновидности (печатни и ръкописни). Проблематичната страна на този модел е дали наистина имаме образци на всички форми на дадена буква, за да можем да я разпознаем. Втората теория е концентрирана повече върху процеса на разпознаване на множеството образци, които съществуват при буквите, при четене. Основната идея на тази теория е, че буквите имат много общи елементи. Анализирането на тези елементи и сравняването им с образите на буквите, които са залежали в нашата памет (въз основа на процесите на анализ-синтез), прави възможно разпознаването на съответната буква в каквато и разновидност да е тя.

Най-ниското ниво в информационно-процедиращата система е сензорният склад, който още се нарича визуално-иконична памет. Информацията за дадената буква от визуално-иконичната памет постъпва в краткотрайната памет, която всъщност е и работещата памет. След многократна употреба на даден знак буква тя постъпва в дълготрайната памет, която се състои от две части – епизодична и семантична памет. Епизодичната памет проработва